

Het bloed gaat sneller stromen
als er écht iets aan de hand is

Leren en ontwikkelen

We willen dat collega's
lekker in hun werk zitten

Duurzame inzetbaarheid

In deze editie ...

**We móéten
slimmer
organiseren**

4

**Een veilige
meldingscultuur
is essentieel
voor kwaliteit
en veiligheid**

14

**Het bloed
gaat sneller
stromen als er
écht iets aan
de hand is**

16

**Apotheek
De Drie Stellingen
en Ambulancezorg
Groningen:
Een goede match**

18

Jaap-Frank Ponstein
Langzaam gaat de
zomer over naar de herfst

3

Hendina de Jong en Jaap-Frank Ponstein
Samen bouwen aan toekomstbestendige
acute zorg in Noord-Nederland

4

Eric Welmers
Een hand op de schouder doet
soms meer dan duizend woorden

6

Ben Kunnekes
Zien en gezien worden

7

Lilian Janssen en Wyke Brugts
We willen dat collega's lekker in hun
werk zitten nu én in de toekomst

8

Ziektebeeld
Polycythaemia Vera

10

Ondernemingsraad
Op volle toeren

11

Post Sappemeer
DAT zijn wij!

12

Eline Bergsma-Ruiter en Rik Schaart
Een veilige meldingscultuur is
essentieel voor kwaliteit en veiligheid

14

Mark Laanstra
Het bloed gaat sneller stromen
als er écht iets aan de hand is

16

Véronique Staal-Tapper
Apotheek De Drie Stellingen en
Ambulancezorg Groningen:
Een goede match

18

Marjorie Lipperts
Van samen werken naar samenwerken

20

André Kurvers
De ervaringsdeskundige cliënt

22

Margreet Boekhold
Kracht, kwetsbaarheid, humor

23

Ambulancezorg Groningen
wint Venticare Reanimatie
Competitie Ambulance

24

Langzaam gaat de zomer over naar de herfst

De herfst wordt vaak gezien als een tijd van loslaten. Net zoals bomen hun bladeren laten vallen, kunnen wij deze periode gebruiken om dingen los te laten die ons niet langer dienen. Het seizoen nodigt uit om te reflecteren, los te laten en ruimte te maken voor nieuwe mogelijkheden.

Ook Ambulancezorg Groningen maakt ruimte voor nieuwe ontwikkelingen. Zo bouwen we actief mee aan toekomstbestendige zorg in Noord-Nederland. Al jaren zien we het aantal ambulanceritten stijgen en neemt het aandeel mobiele zorgconsulten toe. We zoeken in de acute zorg naar een nieuw evenwicht waarbij de patiënt zo veel mogelijk in één keer de best passende zorg ontvangt.

De herfst is traditioneel ook een periode waarin we terugkijken op alles wat we met elkaar bereikt hebben. En dat is opgeteld ongelooflijk veel. We draaien steeds meer diensten, met veel nieuwe collega's, de bikers zijn weer een vertrouwd gezicht in het uitgaansleven en het liggend zorgvervoer is gestart. Ook kiezen we voor samenwerking met een nieuwe apotheek en hebben onze kwaliteitsadviseurs steeds beter zicht op onze kwaliteitsindicatoren.

Met het terugkijken weten we in de herfst steeds beter welke ontwikkelingen in 2026 centraal moeten staan in onze organisatie. Een belangrijke vraag hierbij is wat jullie nodig hebben om je zowel individueel als team verder te ontwikkelen. Je leidinggevende komt hier in het najaar op terug. Ook gaan we in 2026 aan de slag met troponine bepalen en reken ik erop dat veel teams mee doen aan de interne reanimatiecompetitie.

Tot slot reflecteer ik ook over mijn aandeel in de ontwikkelingen van Ambulancezorg Groningen. Wat gaat er goed, wat kan ik beter doen en hoe zet je iedereen in zijn kracht? Een ongoing proces, maar weet dat ik het enorm naar mijn zin heb bij jullie!

Jaap-Frank Ponstein

Colofon

DAT is een uitgave van Ambulancezorg Groningen
Dynamisch – Aandacht voor onze patiënten – Trots op ons vak

Hoofd- en eindredactie
Denise van Lieshout

Ontwerp en vormgeving
Degelijk Design

Tekst
Marloes van der Singel

Druk
Drukkerij Groningen

Fotografie
Bert Smilda, Sandor de Vries

Idee of suggestie? Stuur een mail naar
communicatie@ambulancezorggroningen.nl

Samen bouwen aan toekomstbestendige acute zorg in Noord-Nederland

In heel Noord-Nederland maakt de zorg een noodzakelijke beweging: van versnipperde acute zorg naar één samenhangend systeem van zorgcoördinatie. De reden is helder – de zorgvraag stijgt, terwijl het aantal zorgprofessionals daalt. Die krapte is in sommige delen van de regio al voelbaar en zal de komende jaren alleen maar toenemen. Om de acute zorg toegankelijk en werkbaar te houden, werken ketenpartners samen aan een nieuwe manier van organiseren. Deze transformatie is geen vrijblijvende keuze, maar een landelijke opdracht vanuit het ministerie van VWS.

Bestuurder Jaap-Frank Ponstein en Hoofd Meldkamer Hendina de Jong vertellen ieder vanuit hun eigen rol welke bijdrage geleverd wordt aan deze beweging, die één gezamenlijk doel dient: nu én in de toekomst dezelfde goede zorg blijven bieden aan alle inwoners van Noord-Nederland.

Jaap-Frank Ponstein: *'Het vak verandert, of we dat nu willen of niet'*

'Steeds vaker krijgen we te maken met kwetsbare ouderen die niet meer zelfstandig kunnen wonen, maar waarvoor geen directe oplossing is. Dit leidt in sommige gevallen tot situaties waarin mensen op de spoedeisende hulp belanden, terwijl dat niet de juiste plek is. We worden gebeld voor een zorgvraag, maar zijn dan niet altijd de juiste partij.'

De oplossing? Zorgcoördinatie. 'Vanaf het eerste moment de juiste hulp inzetten, met oog voor wat iemand écht nodig heeft. Dat betekent geen doorverwijzingen meer van loket naar loket.'

We hebben een andere mindset nodig
De omslag naar zorgcoördinatie vraagt ook iets van ambulanceprofessionals. 'Onze mensen zijn echte probleemoplossers die gewend zijn om snel te handelen, het verschil te maken bij spoed. Dat is ook waarom ze voor dit vak kiezen. Maar nu worden ze vaker geconfronteerd met casussen waarin eenzaamheid, overbelaste mantelzorgers en

schrijnende thuissituaties een rol spelen.' Deze verandering vraagt een andere mindset én scholing.

'We moeten leren omgaan met de kwetsbare oudere patiënt. Geriatrie verdient evenveel aandacht als reanimatie en traumatologie. Ik ben mijn loopbaan begonnen als verpleegkundige en kan daardoor vaak goed inschatten wat veranderingen betekenen op de werkvloer. Ik probeer ook tijdens deze transformatie voor ogen te houden hoe ik het zelf als verpleegkundige zou willen zien.'

We kunnen dit alleen samen
'Als voorzitter van de stuurgroep Groningen zit ik met alle partijen aan tafel: ziekenhuizen, huisartsen, GGZ, wijkverpleging. Iedereen ziet de urgentie en de neuzen staan steeds nadrukkelijker dezelfde kant op. Dat moet ook want je kunt dit alleen met zijn allen voor elkaar krijgen. Ook de zorgprofessionals van Ambulancezorg Groningen kunnen bijdragen aan het zoeken naar oplossingen.'
De boodschap van Jaap-Frank is duidelijk: 'De vergrijzing is al hier en dit waait niet weer over. In de zoektocht naar hoe we de juiste zorg kunnen bieden wanneer de SEH en

verpleeghuizen geen optie zijn, hebben we het probleemoplossend vermogen en de creativiteit van onze zorgprofessionals hard nodig. Want uiteindelijk vinden we allemaal dat een patiënt niet ontredderd achter mag blijven.'

Hendina de Jong: *'We móéten slimmer organiseren'*

Als Hoofd Meldkamer ziet Hendina de druk op het systeem steeds verder toenemen. 'De zorgvraag stijgt, de capaciteit daalt. Het aantal 112-meldingen in de regio steeg van 60.000 in 2020 naar 95.000 in 2024, terwijl het aantal zorgprofessionals juist afneemt. Dat vraagt om slimmer organiseren. Zorgcoördinatie is daarbij essentieel en begint met het besef dat we dit als keten moeten oplossen.'

Met verlengde triage brengen we meer rust in het systeem

Een belangrijke stap is het ontwikkelen van verlengde triage. 'Dat houdt in dat wanneer een burger belt en er géén ambulance nodig is, we niet zomaar doorverwijzen naar de huisarts. In plaats daarvan schakelen we verpleegkundige expertise in om het gesprek voort te zetten en passend advies of vervolgzorg te organiseren. We nemen meer tijd om te beoordelen of iemand écht spoedzorg nodig heeft of beter geholpen is

met bijvoorbeeld wijkverpleging of GGZ. Zo brengen we rust in het systeem én voorkomen we onnodige inzet van ambulances.'

Deze verandering vraagt nieuwe rollen én biedt nieuwe kansen

De eerste resultaten zijn veelbelovend. In Canada en andere regio's zoals Rotterdam en Zuid-Holland Zuid wordt dit al deels toegepast. 'We onderzoeken nu hoeveel meldingen we op deze manier anders kunnen afhandelen. Het vraagt nieuwe rollen en vaardigheden van centralisten. Tegelijk wordt gebouwd aan een regionaal zorgcoördinatiecentrum voor Noord-Nederland, met één duidelijk ingangsnummer voor huisartsen, GGZ en andere ketenpartners. 'Dat helpt ons sneller en gericht door te verbinden, zonder dat de burger telkens opnieuw zijn verhaal hoeft te doen.'

Zorgcoördinatie is een proces – geen knop die je omzet

'De transformatie waarin we zitten is er één van vallen en opstaan. Soms zetten we twee stappen vooruit en dan weer eentje terug. Binnen de organisatie hebben we al belangrijke stappen gezet in het differentiëren van zorgvragen. We maken inmiddels onderscheid tussen hoogcomplexe- en middencomplexe zorg en liggend zorgvervoer. Een grote verandering waar we trots op mogen zijn. Dat is óók een vorm van zorgcoördinatie.'

Elkaar beter begrijpen

'Zorgpaden beter op elkaar afstemmen begint bij inzicht in elkaars werkwijzen. Waarom doet de huisarts wat hij doet? Waarom kiest de meldkamer voor een bepaalde route? Door letterlijk even in elkaars keuken te kijken, ontstaat begrip.'

We hoeven niet allemaal in hetzelfde gebouw te zitten om goed samen te werken, dat bewijst onze meldkamer dagelijks. Vanuit één locatie bedienen wij drie provincies. Fysiek dichtbij is niet altijd nodig, als je maar verbonden bent in visie en samenwerking, en begrip voor elkaar kunt opbrengen.'

'Een hand op de schouder doet soms meer dan duizend woorden'

Sinds 1 mei zijn 15 chauffeurs van de doktersvervoersdienst gestart met de pilot liggend zorgvervoer. Eric Welmers – vader van vijf zoons, trotse opa van vier kleinkinderen – is een van die chauffeurs.

Eric is sinds 2009 betrokken bij het Doktersdienst vervoer. 'Naast chauffeur doktersdienstvervoer rij ik ook op de Psycholance. Dat is hele andere koek dan de standaard visites die we vaak bij de doktersdienst tegenkomen. Samen met een verpleegkundige van Lentis kom ik geregeld in bijzondere situaties terecht. Soms krijg je te maken met agressie en dan is het mooi als een patiënt dan uiteindelijk toch rustig naast verpleegkundige in de auto zit, zonder dat de politie in hoefde te grijpen. Dat geeft ons een heel goed gevoel maar nog belangrijker, het heeft voor de patiënt minder impact.'

Samen op pad

Sinds mei staat er een opvallend witte verschijning tussen al dat gele geweld in de ambuhal. Het betreft het voertuig van het Liggend Zorgvervoer. Hiermee worden patiënten vervoerd die onderweg geen medische zorg nodig hebben. Het voertuig wordt bemand door 2 DVG chauffeurs per dienst. 'Hoewel het in het verlengde ligt van wat we al doen, is het toch weer een hele andere vorm van hulpverlening. Bij de doktersdienst vorm je een team met de arts. Tijdens liggend zorgvervoer ben je samen met je collega eindverantwoordelijk. Die samenwerking vind ik heel fijn. Normaal kom je elkaar alleen tegen op een bijscholing of vergadering. Nu ben je lekker een hele dag samen op pad.'

Met een glimlach in de auto

'Voor het Liggend Zorgvervoer zijn we bijgeschoold in het "glijdend" rijden, bedienen van de brancard en het overbedden; alles om de transfers van de patiënt zo vloeiend mogelijk te laten verlopen. Maar het

belangrijkste is misschien wel je empathisch vermogen. We vervoeren vaak mensen die in het laatste stadium van hun leven zitten of ernstig ziek zijn. Ik vind het belangrijk dat ze dan even hun zinnen kunnen verzetten. Dan liggen ze toch met een glimlach in de auto, te vertellen over hun leven. Maar alleen een hand op een schouder kan ook al heel veel betekenen.'

De afwisseling bevalt mij goed

Het combineren van de drie vormen van vervoer – Doktersdienst, Psycholance en Liggend Zorgvervoer – bevalt hem goed. 'Juist die afwisseling houdt het werk interessant. Je blijft leren en je werkt echt samen als team. De implementatie van het Liggend Zorgvervoer ging wel snel, en dan kan het soms voelen alsof je in het diepe wordt gegooid en moet je even wennen, maar ik kijk positief naar deze ontwikkeling. Het houdt me scherp.'

Zien en gezien worden

Hoe ziet een gemiddelde dienst van de ambubikers er uit?

We hebben een 8-uurs dienst van 22:00 uur tot 06:00 uur. We beginnen de dienst op de Gotenburgweg. Hier staan onze fietsen. We controleren onze spullen, laden de fietsen in de bikebus en rijden naar het hoofdbureau van politie. De bikebus is onze voorraadkast. Bij het hek zetten we de zwaailampen aan en een politiecollega laat ons via de zijkant van het hek binnen. Vanuit de politie krijgen we een toegangspas en twee portofoons. Zo staan wij direct in contact met de collega's van het OOT (OpenbareOrdeTeam). Daarnaast hebben wij onze eigen porto voor contact met de Meldkamer. We melden ons in via de tablet en portofoon. Zijn we zichtbaar? Mooi. Let's Go.

Samen met het OOT krijgen we een briefing met de bijzonderheden. Welke feesten? Wat wordt er verwacht qua publiek en de bijzonderheden uit de voorgaande nacht(en). Wij hebben een geheimhoudingsverklaring met betrekking tot de politionele informatie. Maar het zet de neuzen dezelfde kant op, net als dat we elkaar even in de ogen hebben

gekeken. Erg waardevol, aangezien je in veel situaties er voor elkaar staat. Het is fijn om te weten met wie je werkt en zo heb je soms aan een half woord genoeg. We gaan de straat op en maken onze eerste ronde door het uitgaansgebied. Zien en gezien worden. Op onze manier bijdragen aan een veilig straatbeeld. Men ziet toch een uniform, soms met een verbaasde blik. We maken een praatje en worden aangesproken over van alles.

Elke dienst is onvoorspelbaar. Je hebt niet veel volk nodig voor een drukke nacht. Maar gemiddeld fietsen we zo'n zes tot tien meldingen weg. Via onze Meldkamer, via de co-post politie en wat we zelf aantreffen. Op eigen initiatief gaan we bijvoorbeeld mee met politie bij melding vechtpartij, waar iemand diens neus al 'kapot' heeft. En we zijn overal zo. Een volle Peperstraat, Papengang of het alom bekende Tingtangstraatje (ja, die bestaat).

Einde dienst. Rond 05:30 uur melden wij ons af en hebben we eventuele debriefing zaken al kenbaar gemaakt. Om 06:00 uur sluiten we af aan de Gotenburgweg.

Ben Kunnekes

'We willen dat collega's lekker in hun werk zitten nu én in de toekomst'

De afgelopen jaren is Ambulancezorg Groningen enorm in beweging. Dat betekent niet alleen een groei in de bezetting, maar ook het bewust herinrichten van de organisatie. De afdeling P&O zet zich in voor het werkplezier en de ontwikkeling van onze collega's. Van werving en selectie tot duurzame inzetbaarheid; manager P&O Lilian Janssen en interim-manager Wyke Brugts vertellen hoe de afdeling samen bouwt aan een sterke basis voor alle medewerkers.

Een veilige werkomgeving

'Als P&O zijn we sparringpartner van leidinggevend en faciliteren wij de teams. Of het nu gaat om verzuim, vitaliteit of mobiliteit: wij ondersteunen leidinggevend om keuzes te maken en gesprekken te voeren en we bewaken het proces,' zegt Lilian. 'Van vertrouwenspersonen tot pensioenvoorlichting; P&O organiseert het netwerk eromheen. We werken nauw samen met de collega's van Leren, Ontwikkelen & Bekwaamheid (LOB) en houden ons bezig met het stimuleren van een veilige werkomgeving.'

Bijvoorbeeld door te zorgen voor transparante communicatie en heldere afspraken. Collega's moeten erop kunnen vertrouwen dat hun contracten kloppen, dat afspraken goed vastliggen en dat er een vangnet is wanneer ze ergens tegenaan lopen. Ook duurzame inzetbaarheid is een belangrijk thema voor alle medewerkers. Omdat Lilian tijdelijk de leiding overdraagt vanwege privéomstandigheden, werd in augustus Wyke verwelkomd als interim-manager. Met haar partner runt zij het adviesbureau HRM Helden. 'Op dit moment ben ik vooral druk met kennismaken,' vertelt Wyke. 'Maar het komende half jaar houd ik me onder andere bezig met recruitment, arbeidsmarktcommunicatie, verzuim, duurzame inzetbaarheid en cao-wijzigingen.'

Ik verheug me erop om met de mensen van Ambulancezorg Groningen samen te werken en de toegevoegde waarde van P&O binnen de organisatie te laten zien.'

Lilian: 'Na het tevredenheidsonderzoek eind 2024 zijn we op dit moment bezig met een risico-inventarisatie zodat we structureel kunnen werken aan een veilige werkomgeving en een veilig werkklimaat. We zien echt een stijgende lijn, al blijven er natuurlijk wel aandachtspunten. Om dit goed helder te krijgen en hier blijvend aandacht aan te besteden zijn we onder leiding van Maarsingh & van Steijn als eerste stap bezig met een analyse om te komen tot een meerjarenprogramma om gemeenschappelijkheid en verbinding te bevorderen.'

Een warm welkom

Een van de grootste uitdagingen van het afgelopen jaar was het aantrekken van nieuwe medewerkers. 'We hebben in korte tijd zo'n 70 nieuwe collega's geworven,' vertelt Lilian 'Verpleegkundigen, chauffeurs, maar ook leidinggevend en staf. Daar komt veel bij kijken: van werving en selectie tot opleiding en begeleiding.' **Wyke:** 'Zo'n intensief traject heeft impact, niet alleen op de afdeling P&O maar op de hele organisatie.'

Lilian: 'Het vraagt veel van werkbegeleiders en opleiders om alles overzichtelijk te houden. En voor de rijdende dienst is het ineens druk op de posten. Aan ons is het de taak om ervoor te zorgen dat het voor iedereen duidelijk is waarom we het zo doen en wat er allemaal gaat komen. Dat creëert begrip. Gelukkig spat het enthousiasme er bij iedereen vanaf. Dat maakt dat nieuwe mensen zich snel thuis voelen.'

Wyke: 'Dat warme welkom heb ik zelf ervaren. Ik werd meteen door het team opgenomen en kreeg direct een uitnodiging voor Noorderzon. Die openheid zegt alles over de betrokkenheid van mensen, bij het werk en bij elkaar.'

Binden, boeien en behouden

Het HR-beleid draait uiteraard om meer dan alleen de instroom van collega's. 'We kijken naar het complete plaatje,' zegt Wyke. 'Van het vinden van de juiste mensen, tot het binden, boeien en uiteindelijk behouden.' Daarbij werkt P&O nauw samen met ketenpartners, zoals UMCG en Martini Ziekenhuis. 'We vissen met zijn allen in dezelfde vijver.'

Daarom zoeken we naar creatieve oplossingen, zoals duo-banen of gezamenlijke opleidingsinitiatieven,' vertelt Lilian. 'We willen meer mogelijkheden creëren voor collega's die eens bij andere organisaties in de keuken willen kijken, zonder dat ze hun organisatie meteen verlaten.' De komende jaren staan in het teken van strategische personeelsplanning, vitaliteit en mobiliteit.

Lilian: 'Er zijn verschillende doelgroepen die we onder de aandacht brengen. Zo gaan we ons verdiepen in alles rondom (terugkeer na) zwangerschap. Maar ook in vijftigplussers en collega's in de overgang in combinatie met nachtdiensten. Hoe gaan we hier eigenlijk mee om, en hoe kunnen we de werkomstandigheden voor deze doelgroepen optimaliseren? Ook gaan we kijken naar de parate diensten. Soms zijn collega's lang actief paraat zonder oproepen. Hoe ervaren collega's dit? Is er een risico op een bore-out? En wat kunnen wij daarin faciliteren?'

Wyke besluit: 'Alles wat we doen, is gericht op hetzelfde doel: Medewerkers optimaal faciliteren om hun werk fit en vitaal te doen. Niet alleen vandaag. Maar ook morgen en over tien jaar.'

Polycythaemia Vera: de ware ziekte met een teveel aan bloed

Stel je voor dat je lichaam ineens besluit om ongevraagd extra bloedcellen aan te maken. Dat is wat er gebeurt bij Polycythaemia Vera (PV) oftewel de Ziekte van Vaquez-Osler. Door een mutatie in het JAK2-gen raken stamcellen in het beenmerg ontregeld waardoor rode, witte bloedcellen en bloedplaatjes in overmaat worden geproduceerd. Het gevolg? Het bloed wordt dik en stroperig, wat de doorstroming belemmert. Hoewel PV zeldzaam is, slechts 2 á 3 op de 100.000 mensen bij een gemiddelde leeftijd van 55 á 60 jaar, is de impact groot.

Een sluimerende storm in het bloed

PV is een aandoening die zich soms stilhoudt, en dan ineens voluit toeslaat. De eerste tekenen zijn verrassend alledaags: vermoeidheid, jeuk of hoofdpijn. Geen typische alarmbellen. Het hemoglobinegehalte (Hb) is te hoog en patiënten hebben opvallende rode kleur. PV is als een sluimerende storm die in het hele lichaam zijn sporen kan nalaten. Het bloed wordt dik en stroperig, wat de doorstroming belemmert. Hier stoppen de gevaren niet. Bij PV is ook een toegenomen kans op inwendige trombose en infarcten. Dit neemt toe naarmate de patiënt ouder wordt.

Maar paradoxaal genoeg betekent het hoog aantal bloedplaatjes niet altijd bescherming: bij extreem veel bloedplaatjes neemt het risico op inwendige bloedingen zelfs toe, zoals in de maag of darmen. Er schuilt namelijk een tweede fase in PV: na jaren kan het beenmerg uitgeput raken en overgaan in myelofibrose. Dan stopt de overproductie en ontstaat juist een tekort aan bloedcellen, vaak met een vergrote milt als gevolg.

Onder het oppervlak van het bloed

Om PV op te sporen, start men met bloedonderzoek en een test op het JAK2-gen. Vaak volgt beenmergonderzoek: een blik in de bloedfabriek van het lichaam. Daar wordt zichtbaar of de productie ontspoord is. Met goede zorg en behandeling zoals aderlatingen, celremmende medicatie en controle op hart- en vaatziekten en bloedverdunners, kunnen patiënten een lang en stabiel leven leiden. PV is een aandoening met twee kanten: eerst draait het om het indammen van overvloed, later soms het omgaan met schaarste. Maar met tijdige signalering en zorgvuldige opvolging kan de balans vaak lang worden bewaard.

Op volle toeren... Ondernemingsraad

Sinds juni 2025 draait de nieuwe Ondernemingsraad van Ambulancezorg Groningen. Op volle toeren mogen we wel stellen. Het blijkt opnieuw een actief betrokken team. De verkiezingen kende een opkomst van 75% en geeft daarmee een bijzonder stevig vertrouwen vanuit alle medewerkers.

Kort na de installatie van de nieuwe OR zijn we direct met elkaar als team aan de slag gegaan met een teamanalyse en driedaagse cursus. Tijdens die dagen was er ook ruimte om afscheid te nemen van OR-leden uit de vorige OR. Met pijn in het hart, want met het vorige OR-team hebben we een pittige tijd binnen onze organisatie doorgemaakt waarbij we met elkaar de rug recht wisten te houden in het belang van het vertegenwoordigen van alle medewerkers. Met mooie woorden en leuke anekdotes werden Arnold Roege, Martijn Hagewoud en Jeroen Herwig door onze voorzitter Martine en bestuurder Jaap-Frank toegesproken.

Na deze punt achter vier jaren OR direct de komma, want de wereld staat niet stil. Onze organisatie ontwikkelt zich rap binnen het zorgveld. Waar dit medewerkers in hun werk, regelingen, roosters, huisvesting, salaris etc. treft moet een Ondernemingsraad scherp en alert zijn.

De raad vergadert maandelijks en plaatst een week na elk overleg een verslag op Ambunet. Zo houden we iedereen actueel op de hoogte. Communicatie is een van onze pijlers. Vanuit ons zelf, maar we verwachten het ook van de organisatie. Laat weten waar je mee bezig bent en doe wat we met elkaar afgesproken hebben. Er is behoefte aan stabiliteit en het stevig wegzetten van onze basis.

We zijn als Ambulancezorg Groningen een prachtig bedrijf. Het is daarbij goed je als medewerkers te realiseren dat negativiteit, mopperen, roddelen of je eigen gang gaan niet bijdraagt aan een veilige en professionele werksfeer. Daar blijven we alert op. De samenwerking tussen de OR en de bestuurder is open en goed. We vliegen het in samenwerking graag met positieve energie aan.

De huidige OR bestaat uit: Martine Mesman (voorzitter), Erik Vaatstra (secretaris), Marian Maas (vicevoorzitter), Martien Boerwinkel (verslaglegging), Maureen Zwik, Margreet Boekhold, Joachim Nijhuis, John Stavast, Luuk Feunekes, Jakob Zwik en Rene Jansen.

Post Sappemeer

Op de ambulance: Thomas en Noach

Van link naar rechts: Joyce, Bert, Roderik, Edwin, Rink, Gauke, Mariska, Evelien, Bronno, Ester, Sanne en Alfred. Voorste rij: Martine, Pieter, Martijn, Kees Afwezig waren: Jan, Koen en Wimjan,

Leeftijd jongste medewerker

28

Leeftijd oudste medewerker

62

Gemiddelde leeftijd

45,6

2
Ambulances

Aantal collega's
waarvan 1 in opleiding
en 4 huisartsenchauffeurs

26

Mannen 18 Vrouwen 8

'Een veilige meldingscultuur is essentieel voor kwaliteit en veiligheid'

Sinds maart werken Eline Bergsma-Ruiter en Rik Schaart bij het team Kwaliteit en Veiligheid van Ambulancezorg Groningen. Eline werkte jarenlang als anesthesiemedewerker op de OK en als kwaliteitsadviseur in een ziekenhuis. 'De combinatie van zorg en kwaliteit spreekt me aan en ik voelde me hier direct thuis. De organisatie is overzichtelijk, de lijnen zijn kort. Je kunt rustig bij iedereen aankloppen.'

Rik werkte eerder bij een medische start-up. 'We ontwikkelden een slokdarmkatheter voor IC-patiënten. Dat heeft veel raakvlakken met deze functie want we kregen intensief te maken met kwaliteitsnormen en regelgeving.'

Een breed palet aan verantwoordelijkheden
De afdeling Kwaliteit en Veiligheid bestaat, naast Eline en Rik, uit arbo-functionaris David en security officer Petra. De werkzaamheden zijn divers: van het beheren van VIM-meldingen tot het coördineren van calamiteitenonderzoeken. 'Als er iets misgaat, zorgen wij ervoor dat het zorgvuldig wordt onderzocht en opgevolgd', legt Rik uit. 'We begeleiden ook de VIM-commissie die bestaat uit collega's van de rijdende dienst. Die doet verbetervoorstellen die vervolgens richting de Manager Operatie worden gestuurd en waarbij wij het proces bewaken.' Daarnaast houden ze zich bezig met risicomanagement, audits, het

documentbeheersysteem en het bewaken van procedures. 'Een concreet voorbeeld is de schoonmaak van ambulances', zegt Eline. 'We ontdekten dat de werkinstructies verouderd waren en niet aansluiten op de praktijk. Samen met de rijdende dienst en facilitair management pakken we dat op en gaan we kijken hoe we dit kunnen verbeteren op een manier die ook werkzaam is voor de mensen op de werkvloer.'

Tussen regels en realiteit

Een terugkerend spanningsveld is de balans tussen regels bewaken en medewerkers faciliteren. Rik: 'We willen niet met het vingertje wijzen. Het moet niet voelen alsof wij komen vertellen wat er verkeerd gaat. Eline beaamt dat: 'Ons doel is juist: de regels zo organiseren dat collega's ze als logisch en haalbaar ervaren. Als mensen een regel begrijpen is er vaak al een intrinsieke motivatie om hem na te leven.' Daarom zijn ze vaak op pad om in gesprek te gaan met medewerkers en posten te bezoeken. 'Het is belangrijk om met elkaar in gesprek te blijven, zodat we weten wat er speelt. Onze collega's weten andersom ook welke gezichten er bij onze afdeling horen, en dat we er zijn om te helpen.'

Lerend vermogen en veiligheidscultuur

Een van de speerpunten is het verder professionaliseren van het klachten- en calamiteitenproces. 'We willen duidelijk vastleggen wie wat wanneer moet doen, en zorgen dat alles goed wordt afgerond, vertelt Eline. 'Ook de impact op medewerkers verdient aandacht', aldus Rik. 'Een calamiteit doet iets met je. Wie vangt je dan op? Dat moet goed geregeld zijn.'

Rik benadrukt het belang van een veilige meldcultuur. 'Mensen moeten weten dat ze een melding kunnen doen zonder angst voor

'Soms zit het ook in de kleine gebaren'

repercussies. Het gaat er niet om wie iets fout heeft gedaan, maar wat er misging in het proces en hoe we daarvan leren.'

Samen verbeteren, stap voor stap

De voldoening zit voor hen beiden in de samenwerking met collega's en zichtbare verbetering. 'Als managers zelf naar ons toe komen met verbetervoorstellen of knelpunten, dan voel je dat je de juiste weg bent ingeslagen', zegt Eline. 'Soms zit het ook in de kleine gebaren', zegt Rik. Zo krijgen we naast klachten uiteraard ook complimenten binnen. Hier hebben we een digitale complimentenkaart voor gemaakt. Dat wordt gewaardeerd door de collega's.'

Bijdragen aan een bijzondere organisatie

Werken bij Ambulancezorg Groningen betekent voor beiden méér dan een kantoorbaan. 'Ik vind het ambulancepersoneel echt stoer', zegt Eline. 'Ze moeten snel schakelen en mensen helpen in crisissituaties. Ik vind het mooi om daar, vanuit mijn rol als kwaliteitsadviseur, aan bij te dragen.'

Rik geeft aan dat hij uren kan praten over zijn nieuwe werkveld. 'Het is een unieke wereld. Veel mensen hebben geen idee wat er allemaal bij komt kijken. En dat wij daar een faciliterende rol in spelen, maakt dit werk voor mij des te waardevoller.'

'Het bloed gaat sneller stromen als er écht iets aan de hand is'

Maar liefst 25 collega's namen op 3 juli hun diploma in ontvangst. Mark Laanstra is een van deze gediplomeerden. Nu is hij ALS-chauffeur bij post Stadskanaal.

Ik wilde meer dan sleutelen aan auto's

Net als vele andere collega's begon Mark zijn carrière in een hele andere branche. Na twintig jaar als automonteur was het tijd voor een verandering. Geïnspireerd door zijn vrouw, die in de zorg werkt, en een kennis bij de ambulance, ging hij een dagje meelopen. 'Ik werd steeds enthousiaster. Dit past bij mij.'

Bij de middencomplexe ambulancezorg leerde ik omgaan met mensen

Hoewel hij eigenlijk zijn zinnen op de ALS had gezet, ging Mark aan de slag bij de middencomplexe ambulancezorg. 'In eerste instantie vroeg ik me af of het wel een goede keus was. Het acute van de spoedambulance trok mij meer. Maar ik heb er geen dag spijt van gehad dat ik gestart ben bij middencomplex. Ik heb ontzettend veel geleerd over de omgang met patiënten. Vanuit de techniek ben je niet gewend dat je mensen aanraakt en dat je verhalen over je uitgestort krijgt.' Toch bleef de acute zorg trekken. 'Ik ben steeds op zoek naar meer medische diepgang en naar het onverwachte.'

Je vormt samen een team

Mark startte met de opleiding tot ALS-chauffeur bij de Academie voor Ambulancezorg in Harderwijk. 'Doordat ik al ervaring had op de ambulance, kende ik de auto's en systemen. Dat gaf me een voorsprong.' Hij combineerde schooldagen in Harderwijk met diensten op de ambulance. 'De lesdagen gaven verdieping. Vooral het samenwerken met verpleegkundigen tijdens casussen vond ik waardevol. Als chauffeur is het rijden natuurlijk belangrijk, maar je denkt ook actief mee met de verpleegkundige. Je bent een team en patiëntenzorg is de primaire taak.'

Reflecteren kwam niet vanzelf

Het leerproces bracht ook uitdagingen. 'In de techniekwereld reflecteer je niet snel op je handelen en van huis uit heb ik het ook niet meegekregen om te praten over gevoelens. Voor deze opleiding moest dat wel. Wat doet iets met mij? Waarom doe ik wat ik doe? Dit heeft mij wel meer tijd gekost en het blijft een leerproces.'

Maar het helpt je in je werk: je komt heftige situaties tegen en dan is het belangrijk dat je je gevoelens kunt herkennen en registreert of je iets nodig hebt. Mijn vrouw kon mij daar tijdens de opleiding goed bij helpen. Ook de solidariteit en het begrip van mijn collega's en werkbegeleiders vond ik fantastisch.'

Stages geven inzicht en creëren begrip

Tijdens de opleiding worden er stages gepland bij de politie, op de meldkamer en de SEH. 'Dat zijn leerzame momenten. Want je weet eigenlijk niet wat er gebeurt nadat wij een patiënt overdragen aan de SEH. Als je weet hoe de procedures daar lopen, kun je daar alvast op inspelen. Bij de meldkamer zie je hoe een melding binnenkomt en hoe de triage

gaat. Wanneer de stages meer aan het einde van de opleiding gepland worden, kan het, mijns inziens, nog meer verdieping brengen. Omdat je dan gerichter vragen kunt stellen.'

Ik voel me betrokken bij de regio

Sinds kort werkt Mark op post Stadskanaal. 'Als geboren Groninger voel ik me verbonden met de regio, met de mensen. Ik draag mijn uniform dan ook met trots. Dit werk geeft me voldoening en ik doe het met veel plezier. Het bloed gaat sneller stromen als er écht iets aan de hand is en jij daarin het verschil kunt maken. Als ik thuiskom, houdt het voor mij niet op. Dan pak ik het lesboek van mijn vrouw er vaak bij om de verdieping te zoeken. Dit vak is écht een groot deel van mijn leven geworden.'

Apotheek *De Drie Stellingen* en *Ambulancezorg Groningen*: 'Een goede match'

Vanaf 1 oktober start de samenwerking met apotheek De Drie Stellingen en de nieuwe werkwijze voor medicatiedistributie. Ambulancezorg Groningen zet daarmee een belangrijke stap in de verdere professionalisering en verbetering van de leverbetrouwbaarheid van medicatie. Apotheker Véronique Staal-Tapper vertelt over deze nieuwe samenwerking.

Véronique (38) is bijna veertien jaar verbonden aan apotheek De Drie Stellingen. 'Onze apotheek is onderdeel van Farmakander. Het is onze ambitie de meest vooruitstrevende farmaceutische zorg (mede) mogelijk te maken. Dat doen we onder andere door ons systeem voor medicatiedistributie aan ambulanceposten.'

Medicatie moet altijd op voorraad zijn

'Een groot verschil is dat de ambulancezorg zelf geen medicatie meer hoeft op te halen. Om de twee weken wordt elke ambulancepost bezocht door een van de vaste bezorgers van de apotheek. Die wisselt de medicatiebakken om: bakken waar medicatie uit is gehaald gaan terug naar de apotheek, en een gecontroleerde en aangevulde bak blijft achter. Zo voorkomen we verspilling, maar zorgen we er vooral voor dat het ambulancepersoneel nooit misgrijpt. De medicatie moet er altijd zijn.'

Een speciaal ambulancezorg apothekersteam

'We werken met een toegewijd gespecialiseerd team voor ambulancezorg, bestaande uit apothekers, apothekers-assistenten en vaste bezorgers. Ook is er een

aparte locatie ingericht speciaal voor ambulancezorgmedicatie. Daarnaast denken wij proactief mee als het om bevoorrading gaat. Dat doen we bijvoorbeeld door het verbruik van posten te analyseren. Zien we dat een bepaalde post veel spoedritten heeft, dan kunnen we eventueel de minimumvoorraad gaan opplussen. Of zien we dat we bij bepaalde medicatie of een post veel moeten weggooien omdat de houdbaarheidsdatum verstreken is, dan kunnen we de minimumvoorraad naar beneden bijstellen.'

We hebben nog nooit een tekort gehad

'Apotheek De Drie Stellingen levert ook aan andere ambulancediensten. Door de analyses kunnen we van elkaar leren. Bijvoorbeeld door medicatieverbruik op verschillende posten te vergelijken. Waarom is het verbruik op de ene post hoger dan op een andere? We kunnen straks zelfs op regionaal gebied vergelijken: waar zitten de verschillen tussen Groningen en Friesland en hoe kunnen protocollen daar wellicht op aangepast worden? Op die manier kunnen we uiteindelijk de zorg verbeteren.'

In een tijd waarin medicijntekorten landelijk een uitdaging zijn, is het opvallend dat de apotheek altijd heeft kunnen blijven leveren 'Daar doen we ook keihard ons best voor. Door sterk in te zetten op juiste en tijdige inkoop en goed te anticiperen op de markt.'

Een uniforme tas

Een ander voordeel van deze samenwerking is dat het een goede stap is richting standaardisatie. 'Ambulancezorg Groningen en Kijlstra Ambulancezorg werken regelmatig ter plekke samen. Wanneer elke medicatietas of koffer er hetzelfde uitziet, met daarin dezelfde middelen die er hetzelfde uitzien, dan kun je sneller handelen en communiceren. Dat werkt efficiënter en dat kan in een acute situatie net het verschil maken.'

De beste zorg leveren

'Ik heb in juli mensen gesproken op de post in Groningen en heb ervaren dat iedereen heel enthousiast is en openstaat voor nieuwe ideeën. Tijdens mijn bezoek gaven zorgprofessionals aan dat er behoefte is aan scholing. Vanuit de apotheek leveren wij al scholing aan zorginstellingen en het lijkt ons een mooie ontwikkeling om dit ook binnen 3-Noord te gaan doen. Dit kan de ambulanceverpleegkundigen mogelijk helpen om hun kennis over medicatie uit te breiden, waardoor medicatie die de patiënt gebruikt, sneller herkend wordt.'

'Dat Ambulancezorg Groningen bezig is met een applicatie voor opiaten registratie laat zien dat de organisatie, net als onze apotheek, graag wil innoveren en verbeteren. Een hele goede match dus! Wij verheugen ons op deze nieuwe samenwerking waarin we elkaar laagdrempelig weten te vinden en samen de beste zorg kunnen leveren voor de patiënt, want daar doen we het uiteindelijk allemaal voor.'

In gesprek met

Marjorie Lipperts woont al jaren in Groningen, maar aan haar tongval hoor je dat haar wieg in het zuiden stond. Via haar eerste baan en de liefde kwam ze in het noorden terecht, vertrok met haar man naar het buitenland om uiteindelijk toch weer, samen met man en vier zoons die inmiddels het huis uit zijn, in de stad te belanden. Na leidinggevende functies in alle Groninger ziekenhuizen zag ze een vacature die haar direct greep; in november is ze een jaar directeur van Ambulancezorg Groningen.

Betekenisvol werk

De keuze voor ambulancezorg was voor Marjorie logisch. 'Ik ken mijn weg in de zorg en het is ontzettend betekenisvol werk. Er liggen grote vraagstukken: hoe houden we zorg betaalbaar en toegankelijk met de vergrijzing, een krappe arbeidsmarkt en de stijgende zorgvraag? Iedereen heeft recht op goede zorg. Dat vraagt om creatieve oplossingen en samenwerking in de hele keten. Die uitdaging om slimmer en beter te gaan werken en het tegelijkertijd (nog) leuker te maken voor de collega's vind ik interessant.'

Je stapt in een denderende trein

Marjorie kwam binnen in een organisatie die een heftige periode achter de rug had. 'Het voelde een beetje alsof ik in een voortdenderende trein stapte. Er was al veel in gang gezet. De blauwdruk lag er, maar de mensen waren nog bezig op adem te komen.'

Ze voelde zich direct welkom. Toch besepte ze al snel dat de impact van die periode diep zat. 'Als je met mensen praat en meeloopt, ga je voelen wat er gebeurd is. Ik was onder de indruk van de trots en de kracht die ik overal zag. Ambulancezorg trekt een bepaald type mens: resultaatgericht, daadkrachtig, maar ook heel hecht. Ik zag ook een enorme wil om te veranderen en vooruit te kijken. Dat spreekt mij ontzettend aan.'

Marjorie Lipperts

Het gele hart klopt hier

Wat haar vooral raakt, is de toewijding van de medewerkers. 'Ambulancemensen hebben een geel hart. Dat klopt hier in de organisatie. Ze zijn trots op hun werk en zetten zich met liefde in voor hun patiënten. Dat merk je echt aan alles. Ambulancezorg Groningen is volop in beweging. Maar je kunt alles nog zo goed op papier zetten; uiteindelijk gaat het erom dat je er met zijn allen naar gaat leven. Daarvoor is verbinding nodig. We moeten van samen werken, naar samenwerken. Dat scheelt maar een spatie, maar het is een wereld van verschil. Dat kan overigens wel weer in de kleine dingen zitten; zoals even naar iemand toelopen om iets te bespreken, aandacht voor elkaar in plaats van allemaal op een eigen eiland.' Haar rol ziet ze als coachend en spiegelend. 'Ik wil in mijn communicatie transparant zijn, maar ook opbouwend kritisch. Niet alleen de leuke dingen benoemen, maar ook de lastige gesprekken voeren. Dan is er ruimte voor verandering.'

Nooit een saaie dag

De interne organisatie is een dynamische omgeving. 'Ik schakel continu tussen gesprekken en overlegtafels, over operationele zaken en strategische keuzes. Van capaciteitsmanagement tot personeelsvraagstukken;

alles vraagt aandacht. En tegelijkertijd gebeurt er van alles in het primaire proces: verdrietige momenten, levensreddende acties en alles daartussenin. Op de dagen dat ik, met passie en humor, energie in de organisatie kan brengen, dat mensen elkaar opzoeken, vooruit kijken en zelf energie krijgen om te verbeteren. Dan denk ik: ja, dit is waarom ik hier zit.'

Zorg gaat om mensen – patiënten én medewerkers

Marjorie is ook onderdeel van het Directieteam Noord-Nederland (DTNN). 'De focus voor de komende jaren is hoe we zorg duurzaam organiseren. Daarbij is samenwerking in de regio en met de drie noordelijke ambulanceorganisaties onmisbaar. Slimmer samenwerken, elkaar versterken en van elkaar leren, maar met behoud van de eigen identiteit. Dat is de weg vooruit. De zorg is uiteindelijk mensenwerk. We moeten niet alleen zorgen voor patiënten, maar ook voor de mensen die de zorg leveren. Zonder hen is er geen kwaliteit en geen beschikbaarheid. Daarom kijken we continu hoe we het werk zo inrichten dat mensen inzetbaar en tevreden blijven, met voldoende uitdaging en balans. Niet naast elkaar, maar mét elkaar.

DAT dus.

'Van samen werken naar samenwerken'

Cliëntenraad:

De ervaringsdeskundige cliënt

Als opleider in de zorgsector ben ik vanaf de ontwikkeling van de eerste opleiding tot ambulancebegeleider in de jaren tachtig in het Noorden betrokken bij de professionalisering van de ambulancezorg. Later volgden de opleidingen tot ambulanceverpleegkundige, ambulancechauffeur en de opleiding

tweemaal gepland vanuit het MZH naar het UMCG. Een geperforeerde hartwand na een pacemakerimplantaat was daarvan de oorzaak. Elke keer was de benadering door de ambulancebemanning positief, begripvol en communicatief en werd ik professioneel naar de brancard begeleid en vervolgens naar het ziekenhuis. De ambulancechauffeur kweet zich uitstekend van zijn taak doch in tegenstelling tot mijn verwachting viel mij de vering in de ambulance tegen. Mijn beeld dat een ambulance soepel zou rijden met een goede luchtvering klopte niet. In Dhaka, Bangladesh lag ik in het kader van een opleidingsproject ooit horizontaal in een ambulance op weg naar een militair hospitaal. Het verkeer in de stad was volledig stilgelegd en de enige mogelijkheid om legaal vervoerd te kunnen worden, bleek in een ambulance. Van het begrip luchtvering had men in die periode totaal geen weet, in tegenstelling tot mijn vervoer naar het MZH want volgens de ambulanceverpleegkundige hebben al onze ambulances luchtvering.

tot verpleegkundig centralist. Vanuit Ambulancezorg Nederland stond ik mede aan de wieg van de Academie voor Ambulancezorg en legden we de basis voor de ontwikkeling van de bacheloropleiding medisch hulpverlener. Specifieke deskundigheid en aantoonbare affiniteit met de doelgroep zoals staat beschreven in de medezeggenschapsregeling van Ambulancezorg Groningen zijn me dus niet vreemd. Bovendien pas ik de categorie ervaringsdeskundige cliënt.

In 2023 mocht ik het vervoer in een echte ambulance aan den lijve ervaren, driemaal met spoed naar het Martini Ziekenhuis waarvan eenmaal midden in de nacht en

Ondanks mijn beroerd gemoed op dat moment maakte de verpleegkundige met mij een afleidend en een voor mij opbeurend praatje terwijl zij de gegevens bijwerkte en mij in de gaten hield. Tijdens de rit constateerden we tot haar verbazing dat mijn handtekening op haar diploma als ambulanceverpleegkundige moest staan, opmerkelijk. De overdracht binnen het ziekenhuis verliep daarna volgens het boekje wat me als kersvers lid van de cliëntenraad eveneens een goed gevoel gaf.

André Kurvers

De ochtend is nog jong wanneer de pieper klinkt: een nieuwe rit, een nieuw verhaal. Linda, een jonge vrouw, die recent een CVA heeft doorgemaakt en voor een revalidatieplek wordt opgehaald. De rit duurt ongeveer een half uur duren, een kort traject in kilometers, maar een lange reis in gevoelens en gedachten.

Bij aankomst op de afdeling wacht Linda ons al op. Haar blik is helder, haar houding ontspannen, al verradt een lichte spanning dat er veel op haar afkomt. Door de beroerte is haar rechterzijde aangedaan; zelfstandig iets ondernemen is voorlopig onmogelijk. Op haar leeftijd, waar onafhankelijkheid vanzelfsprekend lijkt, is dat een harde waarheid om onder ogen te zien. Toch straalt er iets bijzonders uit Linda: veerkracht, en bovenal humor.

We helpen Linda voorzichtig op de brancard. Haar moeder is erbij, een stille kracht, die zichtbaar steun biedt. Tijdens het vastzetten van de gordels vertelt haar moeder ons over die bewuste ochtend, de schok, het onbegrip, de verslagenheid en over hoe zij Linda vond. De onzekerheid en het besef hoe snel het leven kan kantelen. Maar ondanks alles spreekt er kracht uit haar woorden: ze kan er weer tegenaan.

De ambulance zet zich in beweging. Linda kijkt nieuwsgierig rond. Door de beroerte kost praten haar wat meer moeite, de woorden komen trager, maar haar gedachten zijn helder en haar ogen spreken boekdelen.

Kracht, kwetsbaarheid, humor

En dan, tussen het gezoem van de motor en het zachte tikken van de monitor, breekt de humor door.

Linda's blik gaat naar de haakjes aan het plafond, oorspronkelijk bedoeld voor infusen. Er verschijnt een glimlach op haar gezicht. Met een twinkeling zegt ze: "Ik vind droge worst zo lekker. Die haakjes zijn daar perfect voor! Ik zorg wel voor de houtjes, dan kunnen we onderweg worst drogen en hebben de patiënten wat te knabbelen." De spanning wijkt voor gelach, het soort lach dat ruimte geeft aan hoop, en het zware even lichter maakt. Het is een moment van puur plezier, waarin Linda zich zichtbaar ontspant en ook wij, als team, weer worden herinnerd aan de kracht van humor.

Bij aankomst op de revalidatieafdeling nemen we afscheid van Linda. We dragen haar over met een glimlach, mooie woorden voor haar herstel en met het ludieke plan voor een patent op de droogplek voor worst in de ambulance. Het zijn deze kleine, onverwachte momenten die de grootste indruk achterlaten. Linda liet ons zien dat, zelfs wanneer het leven onverwacht en hard toeslaat, er altijd ruimte blijft voor een grap, een glimlach, en een sprankje hoop op weg naar herstel.

Margreet Boekhold

Ambulancezorg Groningen wint Venticare Reanimatie Competitie Ambulance

Begin juni hebben Jolien, Jonna, Roderick en Sanne namens Ambulancezorg Groningen de Venticare Reanimatie Competitie Ambulance gewonnen!

De wedstrijd wordt jaarlijks gehouden tijdens Venticare Live, een tweedaags evenement voor professionals in de acute zorg. Dit jaar vond het plaats in het 1931 Congrescentrum in Den Bosch. Tijdens deze editie namen tien RAV's het tegen elkaar op. Na een spannende finale oordeelde de jury dat Ambulancezorg Groningen dit jaar het beste had gepresteerd.

Het is niet de eerste keer dat we met de hoofdprijs naar huis gaan: ook in 2019 wisten we de beker al te winnen. En de volgende uitdaging laat niet lang op zich wachten, want in oktober mogen Jolien, Jonna, Roderick en Sanne niet alleen Ambulancezorg Groningen maar ook Nederland vertegenwoordigen tijdens de Europese competitie in Rotterdam.

Wij zijn ontzettend trots op onze collega's.

